

то на Калимана и Тамара. Петър намери другарство и развлечение в обществото на Комненовите деца. Докато Иоан и Димитри му бяха приятели, които пазят и чувствуват разликата между царския син и синовете на един пленник, Ирина можеше с чуден дар да се наложи, сякаш тя бе господарката на тоя дом.. Тъй властни и свободни бяха движенията ѝ, тъй повелителен отсенъкът на младия ѝ глас. В същност тя не обичаше да се налага, винаги сдържана и надменна, в обиденото си честолюбие. Ала самата ѝ външност, гласът, движенията, ~~п~~ходката имаха нещо властно и неотразимо, нещо покоряващо и заповедническо в себе си.

—Ирино! — се ~~б~~бади някъде наблизе звънливият глас на Димитри Комнен.

Юношата изникна от гората, като накара коня си да прескочи ниските храсти.

Той бе буюн и тъмноок, с почервеняло от яздата лице. В жилите му течеше най-чиста ^{чу}Комненова кръв.

— Къде е Иоан? — попита буйният младеж. — Дирих го навсякъде.

— Трябва да е намерил някъде параклис между два дъба и се е унесал в молитват... — Иза Ирина. Тримата се засмяха.

Иоан Комнен приличаше напълно на майка си, която бе от рода на Петралифите. Севастократор Теодор Петралифа, баща ѝ, бе прочет по своята набожност, която бе наследена от дъщерята ⁸му, най-вече от Теодора, която се бе омъжила за незаконния син на Михаил Епирски.

Петър и Ирина препуснаха напред, надавайки весели смехове.

— Искам да уловя бялата лисица, която се криела тъдява! — извика въобушевно князът.

— Аз пък отивам на пазара да си купя ръкавици! — отвърна Ирина и метна игрив взор към престолонаследника, като шибна коня си по посока към южния завой на Етъра.

— И аз ще дойда — каза Петър и я настигна.

Във ^{чу}Фрикката махала богати търговци от Сплит и Дубровник, от Ге-